

המחדל האתיופיה: מי אשם?

בכוונה?

האם ניסו האורתודוקסים במי רינת ישראל, או גורמים מימי סדיים אחרים, להכשיל במזיד את העליה מאתיופיה?

יהודי אתיופיה עצמם העלו את החשד הזה כמלוא עוצמתו המבעית. ראש מחלקת העליה מכחיש זאת. ותחת לחץ חזק מחברירי לעבודה החל חזר בו בהדרגה ממסע ההשמצות נגד מנכ"ל, יהודה דומיניץ. עתה היפנו אנשיהליכוד את אישם כלפי לישיבת ראש הממשלה, כי די לגשום מעט לרוחה משעורר ריית מניות הבנקים, הרובצת ל־פיתחם.

יש להניח שלא היתה הפעם כל כוונת זדון למימסד. מאידך, אין לנקות בקלות מאשמה כזאת את ביטאון גושאמנים. האמון בעיקרו על גיוענות בוטה. סביר יותר להניח, שהיו כאן מהדרלים ישראליים טיפוסיים: פטפטי יתר, שוויץ והרבה שיקולים מוטעים. נראה שדווקא לישיבת העיתונות הממשלתית איננה אשמה, אומנם, הפירסום שלה נתן לעניין מומנטום עצום, אבל הרליפה היתה כבר בעיצומה, רוטרס'ם הסתמך על נקודה, וכל ההתנצלויות המתחסדות של עורך הביטאון הלאומי לא יוכלו לנקות אותו. הוא מהווה את האשם הראשי בפרשה הזאת.

סיפר הכל לעיתונאי ניריורק כבר נכר במבר.

דולצין סיפר את עובדת העליה ההמונית מאתיופיה בניירורק בגלל הסיבה הבסיסית לכל מעשה ציוני ב„גולה“: גיוס כספים, כמוכן, הפעם החליטו כמה מראשי הסוכנות לחסל חשבונות עם יהודה דומיניץ.

ראשי וראשון לעטים על הסיפור היה, כמוכן, ראש מחלקת העליה, חיים אהרון, אישיה רות. האיש, שהיה בעבר שגריר בישראל בקולומביה והתמנה לתפקידו אחרי הדחת רפאל קופלוביץ לפני בשנה, ריצה למנות תחת דומיניץ עסקן מתרות, הוא עצמו היה רחוק מדיסקרטיות בפרשת אתיופיה. רק לפני שבועיים ביקר את העולים מאתיופיה במרכז הקליטה באשקלון, בלוויית פמליית עיתונאים גדולה, שכי ללה גם את הכתבת הסופרת לאומנית של הטלוויזיה לענייני נייעליה, תמר מורג.

למזלו של אהרון גילו כתבים אלה יותר אחריות מאשר אנשי נקודה. אהרון טילפן לדומיניץ מנמליהעופה, בדרכו לישיבת הנהלת הסוכנות בלונדון (עצם קיום הישיבה שם היא פרי שתישחיתות כשלעצמה), והודיע לו שעליו לצאת לחופש. דומיניץ סירב, כמוכן, ואז הודיע לו אהרון, בגסות רוח אופיינית, „ששיש לך בעיה“.

אחרכך הודיע אהרון לטלוויזיה מלונדון שדומיניץ מושעה, וקיבל תשובה בטלכס של הסוכנות, שמנכ"ל מחלקת העליה אינו מקבל הודעות כאלה במצעות הטלוויזיה. ניתנים הודיע דולצין, שאינו מוקף סם במיוחד מאישיותו ומדיעותיו הל־אומניות של אהרון, שהשעיתו של דומיניץ מבטלת.

בראשית השבוע הגישה סיעת התחיה הצעת אייאמון בנושא הזה, שמטרתה היחידה היא מינוי של חלקן של ביטאון המתנחלים „נקודה“ בפרשה זאת. גם סיעות אחרות הצבי טרפו, מסיבות שונות. אין ספק שאירע כאן מהדרל חמור, רישיש להדלפה אבות רבים ושונים. ברור שישני המי הדלטורים הראשיים כאן הם „נקודה“ והצנזורה. יהיה מי שינסה למשמש את אחריותם.

חיים ברעם

במדינה

(המשך מעמוד 7)

רמון ואחרים, המקורבים למימסד ה הסתררותי לוחצים עליו לקיים בחירות כבר באפריל הקרוב, כלומר בעוד כ שלושה וחצי חודשים.

לעומתם מנסים ותיקי הוועדה המרכזת — וביניהם נתן אלמולינו (בעלה של הח"כ שושנה ארבל־אל־מזולינו, ונץ כמותה) וגרעון בך ישראל — לדרוח את הבחירות ככל האפשר. מקורות בכנסת סבורים, שוויקיים אלה פשוט רבקים בתפקידם, ואינם רוצים בשום שינוי. הם מתעלמים מטובת המיפלה וההסתררות, למען האינטרס האישי שלהם. טעו ח"כ בכיר כסיעת העמק בכנסת, ישראל קיסר, שאינו בעל כושרהכרעה, שבוי, לפי שעה, בידי אנשיו, ומשהה את החלטתו, למגינת ליבם של רוב ראשי המפלגה.

יש לצפות שעוד השבוע יופעל לחץ עצום על קיסר לקבוע את מועד הבחירות לאפריל, וראשי המפלגה יוועדו לצורך זה עם ראשיהממשלה, שימעון פרס.

ביטחון

ניסקה מבישה

למישפחת המת הוצעה

עיסקה מוזרה. היא לא

הוסיפה כבוד למציעים

בכל מילחמה עלולות להתעורר שאלות הקשורות בחילופי־פצועים וכי החזרת גוויות. לשם טיפול בנושאים אלה התגבש במשך הדורות נוהל קבוע: מפקד הצבא האחד שולח שליח מיוחד, הקרוי „פרלמנטר“, אל מפקד הצד השני.

שליח זה נוטל לידיו דגל לבן ועובר את הקווים. אסור לפגוע בו, אין הוא מביא עימו כשורה של הפתיסות. הוא בא לשאת־ולתת בין אויביים.

השבוע המציא גאון תורני בממי שלתישראל שיטה חדשה. היא גרמה לבושה.

גופה מזל גופה. מישפחתו של פאהר קוואסמה, חבר הוועדה הפועל של אש"ף אשר נרצח בידי סוכני סוריה בעמא (ראה עמוד 5), ביקשה להחזיר את גופתו לחברון, עירימו לדרתו.

כאשר הובא העניין לפני שרהברי טחון, יצחק רבין, נזכר כי ישראל עדיין מבקשת את גופתייהם של כמה חיילים שנעלמו (וכנראה נהרגו) בלבנון. היא גם מבקשת לדעת מה גורלו של חייל דרוזי, שנשבה בידי אנשיו של נאיה חוואתמה ונהרג, לדבריהם בהפצצה אווירית ישראלית. יתכן שהוא עדיין חי.

הצורה הפשוטה היתה לפנות אל המוסדות המוסמכים של אש"ף, באמי צעות שליח, כאוייב אל אוייב. אך ממ שלתישראל, שיצאה למילחמה כדי „לשבור את התשתית של אש"ף“, אינה מכירה בעצם קיומו של אש"ף.

לכן באה התחכמות: למישפחת קוואסמה נאמר שאם יאתר אש"ף את גופות הנעדרים בלבנון, תרשה ישראל את קבורת קוואסמה בחברון.

קבר סמלי. לפי ההודעה הרשי מית, נאמר למישפחה להביא מישראל או לפני שילטונות ירדן, כדי שאלה יביאו אותה — כנראה — לירדית אש"ף.

היה זה רעיון מטופש. ראשית, אם בכלל יודעים ראשי אש"ף על מקום הימצאן של הגופות, הם בוודאי מצפים לכך שישאל תפנה אליהם במיטריין. ואילו הפנייה העקיפה דרך ירדן רק הגבירה, מן הסתם, את התנגדותם.

שנית, אין כל ביטחון ששילטונות ירדן יקבלו על עצמם לשמש כמי תווכים בין ישראל ואש"ף.

שלישית, החייל הדרוזי נמצא וכי עבר או בהווה) בידי אירגון שהחרים את כינוס אש"ף, גופות החיילים שי נעדרו בקרב סולטאן־עקוב נמצאות. (המשך בעמוד 14)

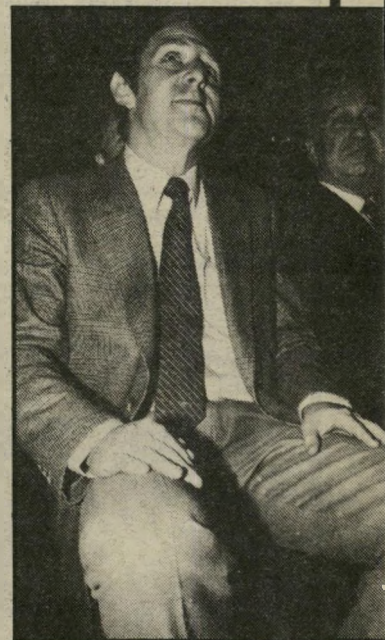
יותר, ומספר האחרים לו הוא עצום. כנסת הבריטי המצויין גיבור מקור מן מתואר תינוק, שכמעט כל אחד מתושבי הכפר הסקוטי הקטן יכול היה להיחשב כאביו. ניתן לומר פחות או יותר את אותו הדבר גם על מדליפי הפירסם על העליה ההמונית מאתיופיה. אך יש גם ראשון בין השווים: עיתון המתנחלים נקודה, ועורכיו, המתימרים להיות סופר־פטריוטים, ושגרמו לאסון לאומי אמיתי (ראה הנדון).

לעסקנים למיניהם היה נוח להפוך דווקא את מנכ"ל מחלקת העליה, יהודה דומיניץ, לקורבן. יש אירוניה רבה במערכת־ההשמצות נגד דומיניץ. לא רק שהמנכ"ל הוא איש מסוד ונעים הליכות מאירכמוהו, אלא שהוא גם שומר־סוד מובהק.

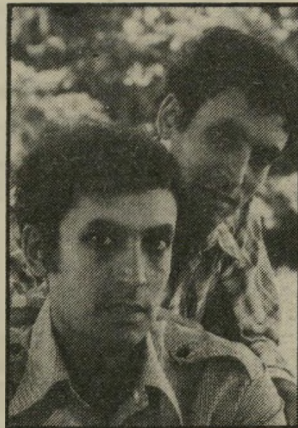
דומיניץ עוסק שנים בעליה מאר־

יורם הרשקוביץ דולצין ההשעיה מבוסלת

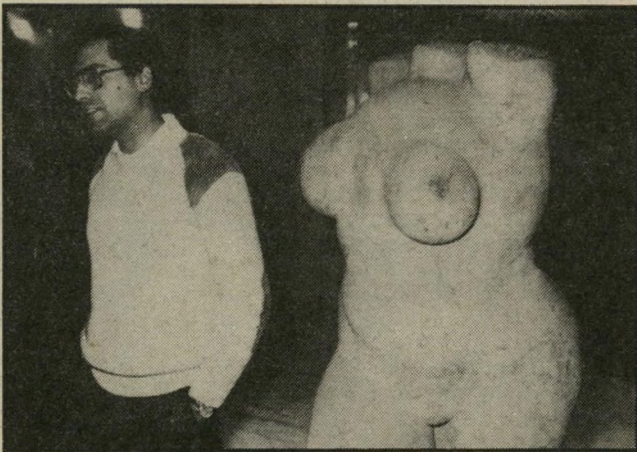
ראשי־מחלקה אהרון פיניו מקום לחרות

מראיין חקק (ואחיהתאום) עבירה על טאבו

מנהל דומיניץ הודעה בטלוויזיה

מנהל לישיבת העיתונות פלג (בתערוכה) חיפוש אחרי קורבן

רבות הפופה, והשמועה אומרת שגם אלה שונים, אינם קוראים. אלא שבשבוע שעבר הסכ מישוהו את תשומת־ליבו של כתב סוכנות־היריעות רוטרס'ם לסיפור. החומר היה בידי הצנזורה, והיא הקליטה שאין עוד לעכבו.

מנהל לישיבת העיתונות הממשל־תית, הר"ר ישראל פלג, שהבין שאין עוד אפשרות לעכב את הפירסום, החץ להודעה רישמית. פורום בראשותו פנה למשרד־הקליטה וביקש להכין נייר־עבודה למסית־עיתונאים. הסיפור הופיע ביום החמישי, ומסי בת העיתונאים (שכה השתתפו גיבור הסוכנות, עקיבא לוינסקי, המשיגה למנכ"ל משרד־הקליטה שמואל שני הר, מנכ"ל משרד הבריאות ר"ר דן מיכאלי ואיש משרד־החוק משה גיל־בוע) כבר לא שינתה דבר.

עתה חיפשו עסקני־הסוכנות קורבן. העניין נעשה קצת מגוחך, מכיוון שיור־ הנהלת הסוכנות, אריה דולצין,

צות המוגדרות כמדינות של „מצוקה יהודית“. הוא מעורב כעשרות פרשיות עלומות, ושותף למאות סורות־מדינה ממדרגה ראשונה. אפילו ידידיו הקרובים ביותר לא זכו מעולם לשמוע אותו מפליט, ולוא אפילו מילה אחת. החבי רות והמסירות העצומה שלו לעובדיו עמדו לו השבוע כשעתו הקשה. דרי מיניץ קיבל מאות קריאת־יעידוד מה: בריס־לעבודה בעבר ובהווה.

אין ספק שהוא טעה בשיקול בעצם הענקת הראיון לביטאון הפשיסטי נקודה. הוא שייך לאגף המתון ביהדות הדתית, והשבוע אמר להעולם הזה שהוא „מטער בעיקרו על הפירסומת שזכה בו כתבה־לסתר הזה“.

לפני חודש ימים שוחח דומיניץ עם כתב נקודה, שלא היה אלא בלפור חקק, המחצית הפחות אינטליגנטית של זוגיהתאומים, שהתמחה במישלוח מיכתבים לאומניים לעיתונים. על רוב שאלותיו של חקק סירב דומיניץ

כמו הרבה פאשלות בישראל של היום — כמו מילחמת יום־ הכיפורים ופריעת החוק בידי אנשי ציבור — החטא הקדמון מתחיל במי שה ריין.

השנה היתה 1977, ומשה ריין, שנחשב אז אישיות ציבורית מובסת, החל מפגין מחדש את ביטחונו העצמי המפורסם. שהיה אומנם סרטיסטי, אך משלת מנחם בגין, סיפר לעיתונאים על שיתוף־פעולה בשטחים רבים בין ישראל ובין אתיופיה, חרף ההשפעה הסובייטית העמוקה במדינה האפריקאית.